

ИЗГУБЕНОТО СЛОВО

При първите стъпки във философията на Стария и Приет Шотландски Ритуал, Братята имат усеждане, че попадат в отчайващо положение: Материалният храм е разрушен и изоставен. В този момент не ни остава нищо друго, освен да изградим невидимия Духовен Храм.

В третата масонска степен съществуват знаци, че Бр. Хирам е бил не само архитект и майстор на работниците, но и Първосвещеникът на Храма и пазител на неизречимата дума. В някои ритуални версии Бр. Хирам отива до Светия Светих на Храма за да се помоли, което не е било позволено на Първосвещеника. Думата, която му е била поверена, не е била тази, която му е позволявала да влиза в средната стая, Светия Светих на Храма, парола, позволяваща на работниците да получат своето възнаграждение или средство, посредством което те се разпознават помежду си. Това е една много по - значима дума. Словото, изгубено заедно с него е ключова дума, слово, чиято употреба е изразявала същинската роля на човека. Това е една съзидателна дума, разкриваща на човека неговата роля на съвместен съзидател заедно с Бог.

В Йерусалим, в Светия Светих на Храма, името е било призовавано от Първосвещеника един път годишно в деня на Йом Кипур. Целта на призоваването е била да се поддържат и да се подновяват връзките между небето и земята, които можем да наречем пътеките на Светлината. Призоваването на неизречимото име е било тайна на Първосвещеника, предадена му устно от неговия предшественик. Той само иницирал начина по който да си служи с тази дума. Това са четирите еврейски думи Йод — Хей — Вав — Хей (Iod — Heh — Vav — Heh). Не са били известни гласните букви и в последствие, те са били заменени с гласните букви от божественото име Адонай, Господ. Кабалистичните традиции ни подсказват, че навярно призоваването би могло да бъде някакъв вид медитация, по време на която са били разменяни местата на съгласните и гласните букви в математическия комбинаторен смисъл.

В тринадесета степен, Братята от Шотландския Ритуал могат да открият в деветата арка изгубеното слово под формата на Тетраграм, оставащо неизречимо, и което не трябва и не може да бъде произнесено. Този кратък преглед ще ни съпровожда и води по нашия път.

След разрушаването на Храма, Братята масони се изправят пред необходимостта на напуснат обичайните пътища. Жан - Клод Монде (От Рицаря на Ориента... до Рицаря Кадош, 2009, стр.116) /Jean — Claude Mondet — Du Chevalier d'Orient... au Chevalier Kadosch, 2009, p.116/ ни напомня, че обичайно хората са заети с издигането на Градежа, като в Негово Име, те превъзможват себе си. Но в момента в който Градежът бива завършен, те губят интерес да продължат нататък. Или с други думи, хората се завръщат към обичайните си блуждения: амбиции, раздори, външен вид... Но изграждането на Духовния Храм представлява ново предизвикателство, тъй като неговото изграждане никога не ни удовлетворява. Ние никога не виждаме една завършена структура. Процеса на изграждане на Храма изисква от нас непрестанно усилие през целия ни живот.

Пристъпвайки в степените на Рицарят на Розата и Кръста, Брата получава отново задачата да открие изгубеното слово. Но както казва Ирен Менги (За символиката на главите във фракмасонството, 200, стр.275) /Irène Mainguay — de la symbolique de chapitres en franc-maçonnerie, 2005, p. 275): „Накарани сме да си мислим, че то е намерено на първо време единствено символично завоалирано, като неговото дълбоко значение остава все така неизречимо.”

Степента Принц Розенкройцер на Херодим следва друг, собствен и различен път. Херодим се тълкува като наследство, в смисъл наследството на Рицарите Тамплиери. Търсенето на изгубеното слово следва концепция, водеща до Кабала, и по точно до християнската Кабала. В тази система Христос изобразява Най-възвишеният Аз-образ на човечеството. Понятието е от символичен порядък, символично понятие, което не може да бъде оспорвано. Йохан Рьохлин (Johann Reuhlin) е обяснил в своята книга, написана на латински „De verbo mirifico" (1494г.): „чудодейната дума, че Христос може да бъде възприет като освобождаваща същност на Духовната реалност. Името на Иисус, Иешуа (Yeheshuah) е съставено от четирите букви на неизречимото име, представляващо самата реалност, самата същност, добавяйки по средата свещената буква „Шин" (Shin). Шин я разглеждаме като буква, символизираща огъня, огънят

който по своята същност освобождава. **Огънят, изгарящ отпадъка на несъвършенството.** Това, което остава е чисто злато, състоянието на Йешуа на човека, истинския човек. Йешуа (Yeheshuah) е име, което е станало изречимо. То е в центъра на човека, Месията, Спасителя. За намерената отново дума в степенята Суверен Принц Розенкройцер на Херодим се употребяват петте букви Йод (Iod) — Хей (Heh) — Шин (Shin) — Вав (Vav) — Хей (Heh). По време на тайната вечеря, представляваща третата част от ритуала, се изгаря хартия, на която са написани тези пет букви, като по този начин освободеният дух се завръща в огъня от където е дошъл.

В ритуалите на Стария и Приет Шотландски Ритуал, намерената отново дума е скрита в четирите букви I N R I. Има много тълкувания и обяснения за тези букви, от които най — красиво и приемливо е Ignis Natura Renovatur Integra, т.е. чрез огъня природата се обновява изцяло. Трябва да отбележим, че тези букви биват изричани по един типичен франкмасонски начин:

Почитаемият Майстор: От къде идвате?

Издиганият: От Йудея.

Почитаемият Майстор: През кой град минахте?

Издиганият: През Назарет.

Почитаемият Майстор: Как се казва вашият водач?

Издиганият: Рафаел.

Почитаемият Майстор: От кое племе сте?

Издиганият: От племето на Йуда

Почитаемият Майстор: Кажете ми четирите начални букви на тези четири думи.

Издиганият: I.N.R.I.

Съществува и представяне в розенкройцерска традиция, показващо отношението между куба и кръста. Кубът може да се разгърне така, че шестте му повърхнини да оформят кръст. Ако пристъпим с крачка напред, можем да кажем, че четирите лъча, които в някои от картините излизат от центъра на кръста и носят четирите букви INRI, са били в началото четирите диагонала вътре в куба. Това символизира пътя от вътре към центъра и от центъра навън. Търсенето на мир и светлина, и пренасянето на мира и светлината в света.

Трите божествени добродетели

Напомниме, че понастоящем ние трябва да изградим невидимия Духовен Храм. Казано е, че посредством едновременното прилагане на седемте добродетели, франкмасонството ще изгради своя Духовен Храм и ще действа на земята със Смелост, Справедливост, Предпазливост и Въздържание. Осемнадесета степен запазва специална роля за останалите трите божествени добродетели. Пътят за намирането отново на Изгубеното Слово, след като символично сме пътували 33 години, е да познаем трите стълба или колони на **Надеждата, Вярата и Милосърдието**. В 18° ние сме по средата на 33-те степени. Тук ние намираме трите колони „пътуващи и бродещи в най-дълбок мрак“.

В Шотландският Ритуал Вярата не е принадлежност към догми. Вярата е отношение и продукт на душевността. Тя е основата на човеколюбието в живота. Тя е водач в мрака и ни дава увереност, че вървим по прав път. Трябва да сме уверени в знанията си за да бъдем непоклатими по време на часовете на съмнение и отчаяние. Вярата трябва стабилно да е стъпила върху разума. Вярата се проявява също и в нашата лична клетва. Доброволно дадената от нас клетва гради връзките в Ордена и изгражда основите на верността. По този начин Вярата се проявява чрез подчинението на правилата на Ордена, като същевременно не прогонва свободата да се мисли. Вярата е незаменима за укрепване на убеждението в усъвършенстването и постоянното израстване на човека, стоящи в основата на франкмасонството. По един прекрасен начин тези последствия са изразени от Ирен Менги (Irène Mainguay-ibid. p.231): „Задълженията на Рицаря Розенкройцер могат да се определят като динамичен диалог между неговата Вярa и неговата Интелигентност. Светлината се проявява имплицитно и експлицитно във вярата, дори ако тя е прикрита. ... Вярата е интуицията на любовта при търсенето на Истината". Вярата може да вижда с очите на духа, ако се върнем към красивата идея на Платон. Вярата е тази, която ни е отвела пред вратите на Масонския Храм и ни води през степените на Шотландския Ритуал.

Другата добродетел, Надеждата, се е отправила към бъдещето. Ние знаем, че човек не може да живее ако му липсва надежда. Той ще достигне до самоубийство. В мрака на нашите тежки моменти надеждата очаква светлината на зората за да можем ние да възвърнем нашите сили. Тя много добре знае, че ние сме търсещи поклонници на повече или по-малко ясни ценности. Всички ние знаем, че постоянно сме изложени на изпитания, и най-вече на изпитанието на нашата упоритост и постоянство. Надеждата трябва да остане, за да можем да следваме нашия път и да достигнем целта си, установена в нашата вяра. Тя ни придружава в търсенето на истината, но също така и в нашите щастие, увереност и мъдрост.

И накрая, Милосърдието. Любовта на Бог, любовта към ближния са израз на Закона. Любовта на човека е отражение на любовта на Бог към хората. Спиноза е открил нетленните думи (Етика, 36-та теорема от последната книга): "Интелектуалната любов на духа към Бога е самата любов на Бог, чрез която Бог обича самия себе си, не в нейната безкрайност, а изразена чрез най-доброто на човешкия дух през погледа на перспективата на вечността. Което иска да каже, че интелектуалната любов на духа към Бога е част от безкрайната любов чрез която Бог обича самия себе си". Любовта е единство, търсене на единството.

Ще завърша с паролата на Рицаря Розенкройцер.

Почитаемият Майстор: Как се казвате?

Издиганият: Добрият пастир Емануел. Това ще рече Бог е с нас и дори в нас. Pax vobiscum - Мир вам.

Да намерим отново мира в себе си и да го предоставим на страдащия свят, който желае да излезе от битките и мрака, и жадува за светлина, любов и мир.